

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 9896/17

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופטת ע' ברון
כבוד השופט ג' קרא

העותרים: 1. אינון (מקס) מני
2. חוסן אסאד

נגד

המשיב: משרד הפנים

עתירה למתן צו על תנאי

בשם העותרים: עו"ד לאה צמל
בשם המשיב: עו"ד לירון הופפלד

חקיקה שאוזכרה:

[חוק האזרחות והכניסה לישראל \(הוראת שעה\), תשס"ג-2003: סע' 3, 1א3](#)

פסק-דין

השופט ג' קרא:

1. לפנינו עתירה למתן צו על תנאי שעניינה בבקשת העותרים 1-2 (להלן: העותרים) להסדיר את מעמדו של העותר 2 בישראל.

2. העותר 1 הוא אזרח ישראלי, יליד 1952, והעותר 2, יליד 1986, הוא תושב הרשות הפלסטינית (להלן: הרש"פ). על-פי הנטען בעתירה, העותרים הם בני זוג, והתגוררו יחדיו בתחומי מדינת ישראל. ביום 14.5.2012 נחתם ביניהם הסכם לחיים

משותפים. כיום שוהה העותר 2 בתחומי הרש"פ מכיוון שאין בידו אישור כניסה לישראל.

בתמצית, בעתירה נטען כי בשנת 2012 פנו העותרים למשרד הפנים (להלן: המשיב) בבקשה לאיחוד משפחות ולהסדרת מעמדו של העותר 2 בישראל (להלן: הבקשה). ביום 17.9.2013 נדחתה הבקשה בנימוק כי אינה עומדת בתנאי [סעיף 3 לחוק האזרחות והכניסה לישראל \(הוראת שעה\)](#), התשס"ג-2003 (להלן: חוק הוראת השעה), שכן "הבקשה להסדרת מעמדו של מר ח (העותר 2 – ג'.ק.) אינה בקשה לצורך מניעת הפרדתו מבת זוגו השוהה בישראל כדין. וכן מאחר שגילו של מר ח. אינו עולה על 35 שנים, הבקשה להסדרת מעמד עבורו אינה קריטריונית ונדחית על הסף". על החלטה זו הגישו העותרים ערר שנדחה ביום 5.3.2015, תוך הפניה לנימוקי הדחיה מיום 17.9.2013.

ביום 26.10.2015 פנה העותר 1 בשם העותר 2 לוועדה המקצועית המייעצת לשר הפנים מכוח הוראת [סעיף 1א3 לחוק הוראת השעה](#) (להלן: הוועדה) בבקשה להסדרת מעמדו. ביום 22.11.2016 ניתנה החלטת שר הפנים, בהמלצת הוועדה, הדוחה את הבקשה מכיוון שהיא אינה מגלה טעם הומניטרי מיוחד; העותר 1 נשוי לאישה אחרת; ולא ניתן להתייחס לעותר 2 כ"בת זוגו" של העותר 1 לצורך עמידה בתנאי [סעיף 3 לחוק הוראת השעה](#) (להלן: החלטת שר הפנים). לטענת העותרים, הם פנו לוועדה ביום 12.1.2017 בבקשה לעיין מחדש בהחלטה, אך משפנייתם לא נענתה, וחרף פניות רבות נוספות מצידם, הוגשה העתירה דכאן.

בעתירתם טוענים העותרים כי החלטת המשיבים בפרשנותם את החקיקה הקיימת שוללת מהעותרים את היכולת להקים תא משפחתי, וזאת בשל היותם בני זוג מאותו מין. לטענתם, הדבר מביא לפגיעה בלתי מידתית בזכותם לכבוד. בגדר העתירה התבקש צו ביניים שיורה למשיב להתיר לעותר 2 לשהות ליד העותר 1 עד להכרעה בעתירה, ולא לסלקו משטח ישראל.

3. בהודעת עדכון מיום 1.2.2018 ציין המשיב כי לאחר בחינה נוספת של עניין העותרים נמצא כי יש לזמנם לראיון בלשכת רשות האוכלוסין. הראיון נערך ביום 25.2.2018, ולאחריו הוחלט להעלות את עניינם של העותרים ליו"ר הוועדה על מנת לבחון אם יש מקום לבחינה חוזרת של הוועדה ושר הפנים. מהודעת עדכון נוספת

מטעם המשיב מיום 29.7.2018 עולה כי ביום 5.7.2018 הוועדה שבה ודנה בעניינם של העותרים ומצאה כי אין מקום לבחון בשנית את בקשתם (להלן: ההחלטה החדשה). זאת, בין היתר, מכיוון שעולה מהראיון שנערך לעותרים כי אין מדובר בקשר זוגי בלעדי; קיימים פערי ידע מהותיים בתשובות העותרים המעלים ספקות באשר לטיב יחסיהם; ואין שיתוף כלכלי בין העותרים. נמצא כי לא מתקיים בעניינם של העותרים תנאי הסף לפנייה לוועדה, קיומו של קשר זוגי, ומשטרת ישראל מתנגדת למתן מעמד לעותר 2. עוד נמסר כי ביום 5.7.2018 פנו העותרים למתאמת הרווחה במינהל האזרחי (להלן: מתאמת הרווחה) בבקשה למתן אישור שהייה זמני לעותר 2 בטענה כי שהותו בשטחי הרש"פ מעמידה אותו בסכנה של ממש עקב נטייתו המינית. לאחר שהשיבה מתאמת הרווחה כי באפשרותו של העותר 2 להתייצב לראיון בפניה, הביע העותר 2 עניין בכך, והוא יזומן לראיון.

4. בנסיבות אלו, סבור המשיב כי העתירה במתכונתה הנוכחית מיצתה את עצמה ודינה להימחק, מכיוון שהוועדה בחנה בשנית את עניינם של העותרים ומצאה כי לא מתקיים בעניינם תנאי הסף לפנייה לוועדה, ובשים לב לכך שהעתירה בלאו הכי אינה תוקפת את ההחלטה החדשה העדכנית שניתנה בעניינם. כן הוזכר שבית משפט זה אינו נוטה להיעתר לעתירה הכורכת בקשה למתן החלטה שלטונית עם בקשה לסעד במקרה שהחלטה תהיה לרעת העותר, ועל כן, נטען כי אין להידרש לעתירה.

5. לאחר שהוריתי לעותרים להודיע אם הם עומדים על עתירתם, הוגשה ביום 6.9.2018 תשובה מטעמם בה ציינו העותרים כי הם מבקשים לתת להם את יומם בבית המשפט וכן טענו נגד נימוקי ההחלטה החדשה לגופה. עוד התבקש בתשובה שנורה למשיבים להמציא לעותרים את קלטות הראיון שנערך עם העותרים וכי נקיים דיון בעתירה.

6. לאחר עיון בעתירה על נספחיה ובהודעות המשיב, הגענו לכלל מסקנה כי דין העתירה להידחות על הסף.

עניינם של העותרים נבחן בשנית, אז ניתנה ההחלטה החדשה הדוחה את בקשת העותר 2 להסדיר את מעמדו בישראל מחמת העדר כנות הקשר הזוגי עם העותר. מטבע הדברים, ההחלטה החדשה לא נתקפה במסגרת העתירה דכאן, וביסודה נימוקים שונים מאלו שפורטו בהחלטות הקודמות ועליהם משיגים העותרים בעתירתם. למבוקש

במסגרת העתירה ניתן מענה, ואף העתירה לסעד זמני שיתיר לעותר 2 לשהות עם העותר 1 עד לקבלת החלטה בעניינם התייתה. בנוסף, פניית העותרים למתאמת הרווחה מהווה התפתחות שמשפיעה על מצב הדברים, ונראה כי טרם מוצה אפיק זה. לנוכח כל אלה נראה כי העתירה במתכונתה הנוכחית מיצתה את עצמה ודינה להימחק (ראו בג"ץ 3983/12 דג'בי נ' משרד הפנים – מזרח ירושלים (7.3.2013); בג"ץ 8069/17 טאלם נ' מדינת ישראל (2.7.2018)).

למותר לציין כי ככל שהעותרים ירצו להשיג על ההחלטה החדשה לגופה, באפשרותם להגיש עתירה לבית המשפט המחוזי בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים. זאת, לאור כניסתו לתוקף בחודש מאי האחרון של צו בתי משפט לעניינים מינהליים (שינוי התוספות הראשונה והשנייה לחוק), התשע"ח-2018.

7. סוף דבר, העתירה נמחקה. בנסיבות העניין, אין צו להוצאות.

ניתן היום, י"א בתשרי התשע"ט (20.9.2018).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט

סח 17098960_Q14.doc
מרכז מידע, טל' 077-2703333; אתר אינטרנט, supreme.court.gov.il

ע' פוגלמן 54678313-9896/17
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)